

פירסום

שיא של פרסים

פירסומאי ישראלי נכב

את ההצגה בכנס בינלאומי בגרמניה

כשיצא הפירסומאי אורי אבנת לפני שלושה שבועות לשוטגארט שבמערב גרמניה, הוא לא תיאר לעצמו שיזכה לקב"ל לתהפנים שבה זכה.

אבנת יצא כנציג משרד הפירסום אב"נח, קרמו, שיפריץ ונעמן, לכנס של האיגוד הבינלאומי של משרדים לפירסום טכני-עשיתי, איסחא, שיאו של הכנס היה אמור להיות טכס הענקת 21 פרסים למשרדי-פירסום מכל העולם.

לפני ועדת שיפוט, שכללה את שר הכלכלה הגרמני, מנהל מרכז העיצוב, מנהל הטלוויזיה הדרומית, מנהל האוניברסיטה המקומית, נציג התעשייה, נציג בנקאים ופירסומאי, הוגשו עבודות של נציגי האיגוד ב-54 מדינות.

הפתעת הנוכחים ואבנת עצמו היתה רבה, כאשר ארבע פעמים קרא לו המנחה לבמה כדי לקבל ארבעה פרסים שונים. תחילה הוא נקרא לקבל את הפרס עבור עיצוב חוברת עזרה של התעשייה ה"אוורית", בפעם השנייה קראו לו כדי לקבל את הפרס עבור מודעת נישונל פנסוניק, בשלישית, פרס על הכנת מאזן בנק איגוד ופעם רביעית בשביל סידרת מודעות של התעשייה האווירית.

מספר אבנת הנרגש: "לקחתי אתי לכנס שתי מדליות שמציינות את חג העשור לאיתור ירושלים, כדי לתת אותן למארחי. אחרי שקיבלתי את ארבעת הפרסים, קניתי שתי קופסאות יפות, ריפדתי אותן בצ"מ מרגפן ונתתי מדליה אחת לשר-הכלכלה ואחת לראש עיריית שוטגארט, שערך לכבודי ארוחת-ערב חגיגית."

כזוכה בפרסים הרבים ביותר, הוטל על הפירסומאי הישראלי לשאת את האום המרכזי בפני 850 בנקאים ותעשיינים דרום-גרמניים. אבנת, בן להורים יוצאי גרמניה, כלל בהרצאתו נתונים על כלכלת ותעשיית ישראל ועל ענף הפירסום בארץ. סיכום עם המוצרי, שלוש תחנות טלוויזיה ו-17 עיתונים גרמניים ערכו עם הפירסומאי הישראלי ראיונות, שבהם הביטו את העבודות הנוכחיות.

במשך הכנס הציע הנציג המצרי לארח את הכינוס של האיגוד ב-1980 במצרים. אבנת הודיע שהוא תומך בהצעה, בתנאי שכל חבר באיגוד יקבל אשרת-כניסה, כי אשר נפגשו הנציג המצרי והנציג הישראלי במסיבה שנערכה באותו ערב, הם הכינו במשותף הצעת-החלטה שאושרה עליידי כל הנציגים, שאמרה: "אם יהיו הגבולות בין ישראל ומצרים פתוחים ב-1980, ייערך הכנס במשולב בירושלים וביקאהיר."

אך שיא ההפתעות הגיע כאשר, בסיום הכנס, החליטה החטיבה האירופית של איסחא להציג את מועמדותו של הנציג הישראלי לתפקיד סגן-הנשיא-העולמי של האיגוד.

כריאות

דרך כל בשר

המצב המחפיר בשוק התיקווה

עבר מדי גבול — אך זרבנות

לא אימפת שעם ישראלי

זרע ויאכז טריפה

מראה מחריד מתגלה לעיני העוברים ב"שוק התיקווה בתל-אביב. על דוכני הבשר מתבצעת שיחטת עופות ובהמות בתנאים סניטריים מחפירים. תרנגולות מתות חיות לצד הדוכנים. אברי כבשים שחוטים ועור פות מרוטים, חתיכות-בשר שאריות בערימות, ומעל כל אלה, ענני זבובים. כאשר הגיע בשר על גפם, החליטו כמה שחוטים שהמצב חרה להם, להתארגן ולפי עול לשיפורו, אך להפתעתם נתקלו בתי גובה אדישה ובאירצון לעשות דבר מצד הרבנות והמועצה הדתית בעיר. הרב משה רצון מיפו החליט לעשות לשיפור המצב, ותלה שלטים במקומות בולטים בחנויות שבהן מתבצעת שחיטה כשרה, בדרך זו ביקש, בתמימתו, למנוע מהציבור הרחב

שוק שכונת התיקווה מעבר לכל היגיון

"שיתקי, זונה!" — "אשתך זונה!" — "אמך זונה". דרשיה מורז זה, התנהל בין גבר בן 35 לבין ילדה בת 14, בעמדם ליד המעלית בבית-דירות מפואר. הוא — שמו אל פרידמן, יהלומן אמיד, היא — בתו של אליעזר ליפין, בעל מיפעל מבוסס למיבלי-טימ, שתי המישפחות מתגוררות באותו בניין, באחת השכונות המכובדות בגיבעתיים.

למחרת היום, כשנפגשו השניים בפעם נוספת, שלח פרידמן מבט לעבר הנערה בת ה-14, והעיר: "ילדה שיודעת לת" בטא כך, צריכה לקנות לה חזיה." הילדה הנעלבת פנתה עורף ונעלמה. היא חשבה לספר לאביה, אך הלה היה אותה עת בחורלי, לרגל עסקיו. ימים אחי דים אחרי אותה שיחה בחדר-המדרגות, טילפן אביה של הילדה מחו"ל, והדבר הראשון שסיפרה לו בשיחת הטלפון הבין-יבשתית, היה דבר העימות המילולי עם השכן.

"אין דבר, כשאחזור אסדר את העניין." הבטיח ליפין לבתו. ההבטחה קיוימה. כששב אליעזר ליפין ארצה כעבור ימים אחדים, הוא לא התמהמה, וכשראה את שכנו מגיע במ"כ כניגון אל חניית הבית המשותף, פנה לקראתו כדי לחסל את החשבון.

על מה שאירע בהמשך, נחלקות גירסות חתים של שני השכנים. ידוע רק שבעיקר בות הדין-ודברים שהתפתח בחניון הבית, הלך שמואל פרידמן להגיש באותו ערב תלונה למשטרה, ולקבל טיפול רפואי באפו החבול.

ליפין הובא לדין באמת תקיפה חבלנית וגרימת נזק, פרידמן טען שכתוצאה מה"זיכוח שהתפתח בחניון הבית המשותף ש"בגיבעתיים, שבר ליפין את אפו ואת מיש"קפיו, לעיני בנו וחברתו בני התשע. ליפין, מצידו, טען שאומנם ניגש לברר עם שכנו את העניין, אך לדבריו, לא הש"תמש באלימות, הוא בסך-הכל הגיח את ידו על הלון המכוננית של שכנו, ובדרך כלשהי, עפה היד ושיפשהפה את אפו של השכן, מוכן שהמשקפיים לא נשברו, ובטח לא האף.

דקח יקר. התביעה הביאה צילומי רנטגן וכן חוות-ידעת רפואית של הד"ר אלישבע כ"ץ, רופאת אף-אוזן-גרון ש"טיפלה במתלונן אחרי האירוע, ואישרה את דבר השבר שנגרם לו. אך טיוע זה לא הרשים במיוחד את ליפין, וגם לא את סנגורו עורך-הדין דרור מקרין. מקרין הביא עימו עד-מומחה מצידו, שבדק את חוות-הידעת הרפואית ואת צילומי-הרנטגן של אפו של המתלונן.

העד, ד"ר יורם רפפורט, מומחה לאף-אוזן-גרון, רופא ראשי בבית-החולים אי"כילוב בתל-אביב ומרצה בבית הספר ל"רפואה של אוניברסיטת תל-אביב, הביע דיעה שונה מזו של הד"ר כץ והצליח, כפי שהתברר מאוחר יותר, לערער את עדותה ואת מימצאיה של הרופאה.

השופט התרשם מעדות המומחה, וזיכה את הנאשם מתקיפה חבלנית. אך הוא לא קיבל את גירסתו לגבי עצם האירוע, והר"שיעו בתקיפה.

אחרי שתי שנות התדיינות בבית-המיש"פט, למדו מישפחות ליפין ופרידמן, על בשרן, שמוטב להן לנהיג לילדיהן לפתור את סיכסוכיהם בכוחות עצמם.

"בשוק מתבצעת שחיטה שחורה. מאות כבשים נשחטות שם מדי חודש, וכ-150 אלף עופות, הכל — בניגוד לחוק, תחת עיניה הפקוחות של הרבנות, במקום שה"דבר יבוצע בבית-מיטבחים נקי ומסודר ותחת השגחה." אומר דמארי. "לגביהם אין כל בעיה לעשות במהירות לתיקון המצב, אבל הם אינם מוכנים לפעול."

אחרי חודשיים של עבודה מאומצת, שב המצב הבלתי נסבל לקדמותו וכל אותם שנפסלו בעבר מביצוע עבודת השחיטה מסיבות אלה או אחרות חזרו לפעול בשוק כמקודם. "מפקח מטעם הרבנות עובר מדי יום בשוק, רואה את תמונות-הזוועה האלה של שחיטה לאור היום במקום מזהם וללא פיקוח, ואינו עושה דבר," אומרים השוחר"טים. כיום יש בשוק התיקווה שש חנויות הנתונות לפיקוח, ואילו 12 הנתורות פוע"לות מבלי להתחשב בכל חוק שהוא, תב"רואתי או דתי.

"אנחנו חמוריי-עבודה של הרבנות. עשירנו ביוזמתנו עבודה שהיתה היא צריכה לעשות, וכעת הם אומרים שאין להם כסף לסייע לנו בשיפור המצב ושנשבור את הראש לבד," אומרים דמארי ורצון. "אבל אנחנו נזיז אותם, בכל דרך שהיא! ואם

הקונה בשר בשוק זה את קנייתו בדוכנים המלוכלכים, ואשר בהם מתבצעת השחיטה בתנאים תברואתיים ירודים ובניגוד ל"מיצוות הדת, ואז הומן אל ראש המועצה הדתית בתל-אביב, שלמה בוקאי, לשיחה שבה נכח גם האחראי על הכשרות, הרב משה מאיה. רצון נתבקש, בשפה עדינה, להוריד את השלטים שחלה, כתואנה שהם ניתלו באופן פרטי וללא אישור הרבנות והמועצה הדתית. רצון לא נרתע.

הוא וחבריו חשבו להקים אגודת שוחר"טים מוסמכים, כדי לנטרל כל אותם השוחר"טים המנהלים את עיסוקיהם במקום בצורה פרועה. אגודתם היתה אמורה להיקרא אגודת זובחי זבח.

אחרי שפירסמו בעיתונות מודעות כי הם זקוקים לשוחטים מוסמכים, וכמה כי אלה התקבלו לאחר בחינות מדוקדקות, פתחו בית-שחיטה בשוק. אז פירסמו רצון וחבריו מודעות ושלטים שהודיעו כי מעתה אין לקנות בשר בשוק, אלא מהחנויות המוכרות שבפיתחן הוצב השלט המורה על כך.

דמי יותר. כיוון שבשוק זה פעילים גם כמה שוחטים שאינם יהודים, ואשר לפי ההלכה עבודתם בשחיטה אסורה, בי"קש רצון לפנותם מהמקום. הוא נשא ונתן עימם, והבטיח להם סכומי כסף. לאחד שילם במשך תקופה ארוכה סכום של 600 ל"י לשבוע כדי שלא יעסוק יותר בש"חיטה, לאחר 300 ל"י וכו', בהתאם לנסי"בות. הללו וענו להצעותיו הכספיות ועז"בו, תוך שהמשיכו לקבל כסף תמורת ויתור"ם. משחלף חודש ימים, הבין רצון שלא יוכל להמשיך בדרך זו. חלק מהכסף שילם מכיסו, ואת השאר מימן מגבייה שערך בין הקצבים בשוק, אך הכספים לא הספיקו.

חברי האגודה החדשה פנו אל הרב מאיה, והלה קבע פגישה עימם ועם רבה הראשי של תל-אביב, הרב דוד חיים הלוי. תגובת הרבנים היתה אחידה: השוחטים זכו בטפיחה על השכם. הרבנים התנצלו רק על שאין ביד המועצה הרבנות לתמוך בהם בסכומים שכאלה. שמרכה על הדת כן — אך לא תמורת כסף. לדיברי הרב רצון אמר הרב הראשי, שמצידו יכול המצב הבלתי-נסבל להימשך כך — כסף הוא לא יראו ממנו.

אומר רצון: "בכל הארץ, בכל שוק, אם

המודעות הזוכות של אבנת

במשותף, בירושלים ובקאהיר

גם זה לא יעזור, נפנה לבג"ץ! אין לנו ברירה."

מישפט

שיח השכנים המר

הילדה איימה להכות את

בנו של השכן, השכן שזה

אותה לקנות חזיה

צבוקים הגיעו הבית-המישפט

"אם לא תרסן את הבן שלך, שמרביץ לאחתי הקטנה, אני אכה אותך!" "אם, תכי אותך, אני אכה אותך!" באה התשובה. "לא ידעתי שקוקסיל כמון יכול להר"ביץ..."